

Beste vrienden Schampavieters,

Voor Schampavie hebben Francine en ik nog 16 abdijtochten georganiseerd, en in de laatste abdij heb ik ook mijn abdijherinneringen in dichtvorm (rijmend) geschreven, en dan voorgelezen. Nu, bij de viering van 50 jaar Schampavie, wil ik het nog eens lezen voor jullie. Na dit gedicht m'n Heide-gedicht.

Monique de Rycke

Abdijgedicht

We zien nog één abdij in Stavelot, de laatste in een reeks van wel zestien, aaneengeregen als een krans van parels door Francine.

't Zijn spiegels van 'r verleden, groots en waardig,
of stil en sober, ruw en aardig.

Ze tronen boven op een heuvel hoog,
omringd door tuinen, bossen, kleurrijk als een regenboog.

De torens overschouwen 't land errond,
en paters ploegen er de grond.

Ze brouwen bier, nog liefst trappist,
dat moet voor 't welzijn, en 't vermijdt twist.

En bidden doen ze ook, nog meer dan het wij dachten,
de paters om halfvier, de nonnen dicht bij nachten.

Ze lezen wel een lederen boek per week,
uit de hoge rekken van de rijk gevulde bibliotheek.

De maaltijd in de refter blijft heel sober,
doch wijn is er, gedeeld door pater "ober".

Want elke dag moet er een glas "getikt",
zo zeggen de regels van de heilige Benedikt.

Daarin staat ook ontvangst voor de gasten goed!,
misschien steekt ergens nog wel patersbloed!.

We vreesden soms één van de onzen te verliezen,
maar 't was toch beter 't ééndaags kloosterleven te verkiezen.

We werden goed ontvangen en geleid,
en denken soms met weemoed en met spijt,

aan al die kloosters en die tochten,
al viel het dus soms moeilijk in de bochten.

We zongen vlijtig psalmen met het paterskoor,
en eens gewaagde Ward zich tot van voor,
met trage passen schreed hij, starend voor zich uit,
wij proesten, en ons lied klonk dubbelluid.

De moedigen van 's morgens om half vier,
met de ogen open, maar slechts op een kier,
genoten van de eerste ochtendzangen,
heel ver nog hoorbaar in de stille kloostergangen.
Want stil was het, we sliepen goed,
wat bier en wijn na stappen dan toch doet.
Meestal was er voor iedereen een bed,
of werd er vlug een veldbed bijgezet.
In Villers la Ville was het een echte varkensstal,
maar 't beste logement hadden we in Orval.
Ook in Soleilmont kregen we een gastvrijverblijf,
daar draaiden alle nonnen rond Marc Carteus zijn lijf.
We gaan er niet meer verder over zeuren,
men wijst hem in 't kapittel wel terecht,
't was goed bedoeld, de nonnen zijn nog niet zo slecht.
Van paters mag je heus wel wat verwachten,
het zijn wel mensen maar ze hebben toch veel krachten.
Er zijn veel soorten, maar ze menen 't allen goed,
en in Maredsous, daar zit nog een met goed varkensbloed.
We hebben laatst hun slaapvertrek ontdekt,
en weten nu in 't klooster is 't nog niet zo slecht.
We zagen reeds zeer veel van 't patersleven,
en zouden graag nog meerdere weekends willen geven.
Maar beste vrienden, hoort nu goed wat ik u zeg,
nu wijs beraad en overleg,
als ooit de goesting, u belangrijk voor 't kloosterleven,
weet wel dat ge alles weg moet geven,
ook uw trekkersleven!!!

Monique de Rycke

Heide,

Als het morgens vroeg dauwt in de hei
en druppels likken het purperblauw,
ontplooit de witte berk het gewei
op zoek naar zon in het hemelgraauw.

Als zonnestrallen de hei doen geuren,
de hitte gloeit in het gulle zand,
vlecht Erica een krans van kleuren
over het wijde heideland.

Dan zoemt de bij in het hoge gras
en mieren schuiven aan in rij,
dan zingt de krekkel luid en kras
zijn lied over de hei.

Als weer en wind de hei bestoken,
regen stroomt in strepen neer,
dan worden alle struiken spoken,
de hei trekt zich in kronkels weer.

Als avondrood ruilt purpergloed
voor gouden vonken aan de rand,
buigt Erica als laatste groet
naar het berkje in het eenzaam heideland.

Dan wordt het weer stil en niets nog roert,
en sterlicht glinstert duizendvoud,
en vredig schuift de maan en loert
tot straks de hei weerom bedauwt.

Monique De Rycke